ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ιζ΄ 14-23)
13 Αὐγούστου 2017

Δίκαιο ἀντηχεῖ μέχρι σήμερα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὸ παράπονο τοῦ Κυρίου μας «ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ᾽ ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; ». Διότι ἡ γενεὰ ἐκείνη τῶν Ἰουδαίων εἶχε δεῖ τόσα θαύματά του, εἶχε ἀπολαύσει τόσες εὐεργεσίες Του, εἶχε ἀκούσει τόσες διδασκαλίες Του. Καὶ ὅμως ἔμενε ἄπιστη, σκληρὴ καὶ ἀμετανόητη. Ἀλλὰ μήπως μέχρι σήμερα δὲν ἐπαναλαμβάνονται τὰ ἴδια καὶ χειρότερα; Ὅσο κι ἂν θέλουμε νὰ ἐλαφρύνουμε τὴ θέση μας, τὰ γεγονότα βοοῦν μὲ τὴν ἀνάρμοστη συμπεριφορά μας, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε ἤδη ξεσπάσει ἡ δίκαιη ὀργή του. Ἀλλὰ ὁ Κύριος μᾶς ἀνέχεται ἐπειδὴ ἀληθινὰ μᾶς ἀγαπᾶ.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μακροθυμεῖ μέχρι καὶ σήμερα καὶ μᾶς ἀνέχεται ὁ Κύριος. Βλέπει ἀνθρώπους ποὺ σέβονται τὸν νόμο Του καὶ τὰ προστάγματά του; Βλέπει ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν ζωὴ καθαρότητος καὶ ἁγιασμοῦ; Βλέπει νὰ προοδεύουν πνευματικά, ὅσοι χαρακτηρίζονται μὲ τὸ ὄνομά του;

Δυστυχῶς. Ἡ ἁμαρτία ἔχει δηλητηριάσει τὴ ζωή μας. Φίλαυτοι, φιλάργυροι, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, ἀχάριστοι, ἀνελεήμονες, φιλήδονοι μᾶλλον παρὰ φιλόθεοι, δὲν μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε τὶ θὰ γινόταν, ἂν μετὰ ἀπὸ κάθε παράβαση ἐρχόταν ἡ δίκαιη τιμωρία.

Ἐδῶ ἀνοίγεται μπροστά μας τὸ μέγα κεφάλαιο τῆς ἀνοχῆς καὶ μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ μᾶς ἀγαπᾶ ὁ Κύριος, γι᾽ αὐτὸ μακροθυμεῖ. Γι᾽ αὐτὸ δὲν πατάσσει σκληρὰ τὸ κακό, ὅπως θὰ ἦταν δίκαιο νὰ τὸ κάνει. Ὁ Κύριος ὅταν ἦλθε στὴ γῆ, προτίμησε ἀντὶ νὰ τιμωρήσει τοὺς ἐνόχους, νὰ τιμωρηθεῖ ὁ Ἴδιος γιὰ χάρη μας· ἀντὶ νὰ καταδικάσει τοὺς ἁμαρτωλούς, νὰ καταδικαστεῖ ὁ Ἐκεῖνος γιὰ μᾶς. Ὑπέμεινε ὅλες τὶς δοκιμασίες, τὶς βλασφημίες, τοὺς ὀνειδισμούς, καὶ τὸν ἀπερίγραπτο πόνο τοῦ μαρτυρίου τοῦ Σταυροῦ.

Ἐμεῖς καὶ μετὰ τὴ σταυρικὴ θυσία Του ἐξακολουθοῦμε νὰ ἁμαρτάνουμε καὶ εἶναι πολὺ λυπηρό, διότι μετὰ Χριστὸν ἡ ἁμαρτία γίνεται ὄχι πλέον ἀπὸ εἰδωλολάτρες, ποὺ δὲν ἄκουσαν τίποτε περὶ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ ὀρθοδόξους χριστιανούς, βαπτισμένους καὶ χρισμένους στὸ ὄνομά του.

«Νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχετε περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ὑμῶν» διασαφηνίζει ὁ Κύριος. Ὄχι

γιὰ νὰ μᾶς ἀπειλήσει, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς ὑπομνήσει τὴν δυνατότητα ποὺ ἔχουμε στὸν χρόνο ποὺ μᾶς παρέχεται νὰ μετανοήσουμε, ἐπειδὴ κατεργάζεται τὴν σωτηρία μας.

Ὁ ἅγιος Θεὸς παρατείνει τὸ ἔλεός του γι’αὐτὸ τὸν σκοπό, μᾶς δίνει καὶ ἄλλες εὐκαιρίες νὰ μετανοήσουμε. Στὸν ἄνθρωπο ὅμως ποὺ παραμένει σάρκα δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ λειτουργήσει ἡ μακροθυμία Του. Τότε θὰ λειτουργήσει καὶ ἡ δικαιοσύνη του.

Ἀδελφοί, στὴν ἐποχή μας εἴμαστε ὅλοι βιαστικοὶ καὶ ἀνυπόμονοι. Δὲν ἔχουμε ὑπομονὴ νὰ περιμένουμε, οὔτε μακροθυμία νὰ ἀνεχόμαστε. Ἀκόμη καὶ οἱ γονεῖς ποὺ διακρίνονται γιὰ τὴν φυσικὴ λειτουργία τῆς ἀγάπης τους, ὑψώνουν αὐστηρὴ τὴ φωνή τους καὶ χρησιμοποιοῦν μὲ περισσὴ εὐκολία τὴν παιδαγωγικὴ ράβδο τους. Οἱ συγγενεῖς, ἀκόμη καὶ οἱ πιστοὶ φίλοι μᾶς τιμωροῦν χωρὶς ἔλεος στὴν διαπίστωση ἀδιόρθωτου λάθους μας. Μόνο ὁ ἅγιος Θεός, ἐπειδὴ μᾶς ἀγαπᾶ, ἀνέχεται ὅλες τὶς παρεκτροπές μας. Μᾶς χαρίζει τὴν πίστωση τοῦ χρόνου ποὺ χρειαζόμαστε, γιὰ νὰ μετανοήσουμε.

Σήμερα ἀκούγεται πάλι ξεκάθαρα ἡ φωνὴ Του: «ἕως πότε ἔσομαι μεθ᾽ ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;».
Νὰ μὴ τὴν περιφρονήσουμε, οὔτε πολὺ περισσότερο πάλι νὰ τὴν λησμονήσουμε, ἀσυγχώρητα προσκολλημένοι στὴ βιοτικὴ μέριμνα, ἀλλὰ μὲ βαθειὰ τὴν συνείδηση τῆς ἀδυναμίας μας, νὰ ζητήσουμε τὸ μέγα ἔλεός του γιὰ νὰ ἑλκύσουμε τὴν αἰωνιότητά του.
Ἀμήν.